

De Victorine – J.J. Cremer

Handschrift gedateerd Loenen a/d Vecht, 1 juni 1854. In bezit van de Koninklijke bibliotheek. 13 fol. Aanvraagnummer: KW 134 B 11 / 9.

1e druk in: De Oostpost, 2, 5 en 9 maart 1857.

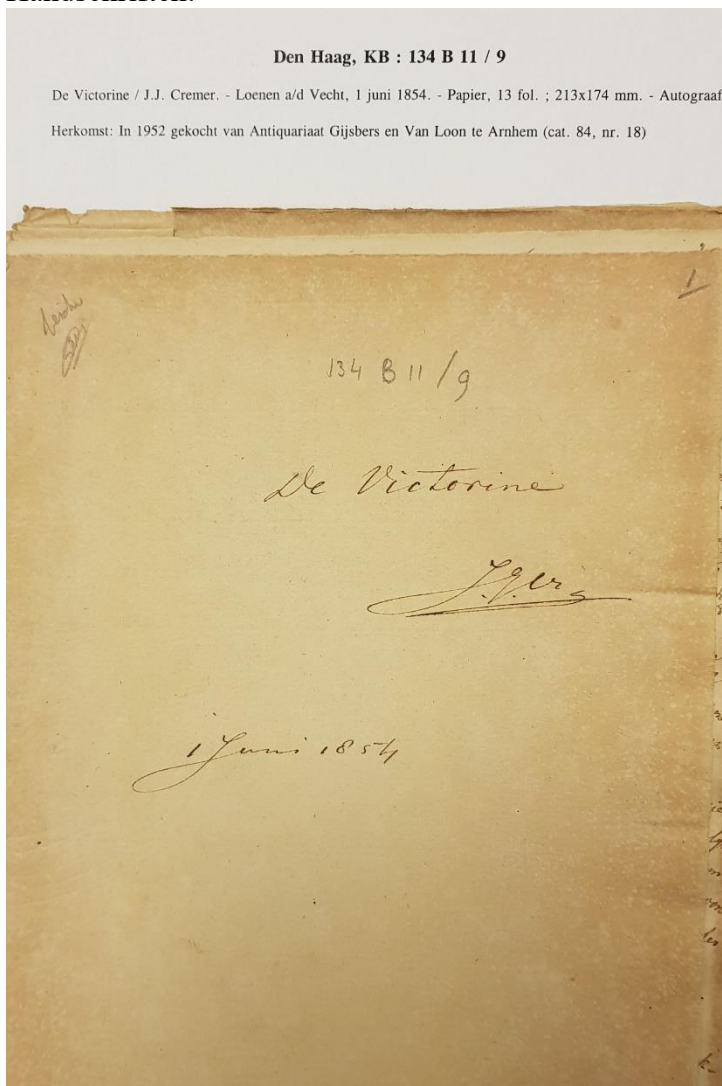
2e druk in: Romantische werken, deel 3. Leiden : D. Noothoven van Goor, 1878. p. 1-9.

3e druk in: Novellen en vertellingen. Leiden : Sijthoff, [ca. 1885]. 6e druk. Vijftig-cents-editie ; nr. 20. p. 1-9.

4e druk in: Novellen en vertellingen : deel 2. Leiden : A.W. Sijthoff's uitg.-mij, [ca. 1887]. 7e druk. p. 1-9. Bibliotheek van Nederlandsche schrijvers.

5e druk in: Novellen en vertellingen. Leiden : A.W. Sijthoff's uitg.-mij, [ca. 1889]. 8e druk. Romantische werken p.1-9.

Handschriften:

Hebt gij haar gezien Eduard, ~~daar~~ ~~in~~ Daar links
zie, daar gaat zij juist de groote fuil aard naast
de grafvoornbe voorbij. Met ^{eene} ~~de~~ ~~voornbe~~ ~~voornbe~~
en vluugheid wacht, nu kan ze niet verder vanda
de uitgang door de menigte versperd is. Voor
knaap dan hebben ^{zien wij haar nog} ~~we~~ ~~een~~ ~~lichtje~~. Zie ra
he! ~~Alles~~ ~~is~~ ~~verloren~~ ~~is~~ ~~aan~~ ~~haar~~, met waar
thue gracieus; met een liep maar eenvoudig
twelk te meerga. Het is". . . . .
"Licht, zaakt" flusterde Eduard, "Bedenk waar
mij zij. Gij spreekt alsof mij op de pantoffel
waren. De spreek schijnt je meening te hebben
gestuikt. Het: "alles is ydelheid" van den wijzen
Salomo ~~bleeft~~ ~~nu~~ ~~geen~~ ~~meer~~ ~~is~~ ~~je~~ ~~'t~~ ~~eene~~
oor in, en 't andere meer uit gezakt. Kom, zie
haar niet zoo dwaas aan. Ze wordt er waartijk
verlegen mede," en zijn vriend onder den arm
nemende, bevestigde Eduard het bevalde schone
meisje van den ^{besprekenden} ~~besprekenden~~ ~~besprekenden~~ ~~blik~~ ~~des~~
eersten sprekers.

~~De heer zal uit het bovengesagde reeds~~
~~besprekend hebben dat~~

Meldra waren omv vrienden buiten het perk

Zal bestaan opdat ^{geene} ~~de~~ dochter (haren) vader
in gemede behoeft te ^{meer}
~~met~~ ver afschrijven opdat geen Christen zyn,
brouder in Christus behoeft te verrijden en
opdat de straffen der mettij overheid ten
laatste geheel den geest ademen van het
heerlyk evangelie der — liefde —

L. a. v. 1 Junij 54

J. J. Cremer

De Oostpost, 2 maart 1857:

DE VICTORINE.

NOVELLE

door

J. J. CREMER.

— Hebt gij haar gezien, EDUARD? Daar links — zie daar gaat zij juist den grooten pilaar naast de grafombe voorbij. — Welk eene vlugheid; wacht! nu kan zij niet verder, omdat de uitgang door de menigte versperd is. Vooruit, knaap! dan zien wij haar nog. Zie zoo — uitstekend niet waar? Hoe graciens, welk een lief maar eenvoudige toilet; te weerga! het is . . .

— Zacht, zacht, fluisterde EDUARD, bedenk waar wij zijn. Gij spreekt alsof wij op de Pantoffel waren. B's predikatie schijnt je weinig te hebben gesticht. Het: Alles is ijdelheid, van den wijzen Koning, is je 't eene cor in en 't andere weer uitgegaan. Kom, zie haar zoo dwaas niet aan, ze wordt er waarlijk verlegen mede: en zijn vriend onder den arm nemende, bevrijdde EDUARD het bedoelde meisje van den bespiedende blik des eersten sprekers.

Weldra waren de vrienden buiten het kerkgebouw gekomen, en vruchteloos zocht AUGUST (zoo hette EDUARD's vriend), te midden der huiswaarts keerende tempelgangers,

de schoone, welke bevalligheden hem zoo zeer hadden getroffen.

De aanmerking van EDUARD was juist geweest. Mogt AUGUST ook al onder des Leeraars rede eenige oogenblikken met hem de geneugten der aarde als ijdel hebben beschouwd, zijn leven was niet, als SALOMO's leven, een overvloedig genieten geweest, en verstond hij dus, levenslustig als hij was, de diepte dier waarheid niet.

Hoe spoedig de mensch, de jonge mensch vooral, door het zinnelijke van het geestelijke wordt afgetrokken, daar is, helaas! in alle oorden de drempel van het Godshuis de stille getuige van, en ook hier zagen wij het, hoe ras de Onzienlijke was vergeten, en de ziel des jongelings geheel was vervuld met het bekoorlijke wezen, dat wij hem daareven hoorden roemen.

— Waar is zij nu? sprak AUGUST, met zijn vriend buiten de kerk gekomen, weder, nadat hij Mevrouw A. en de Frenle D. als bekenden had gegroet. Ha! vervolgde hij, ik zie haar. Ziet gij — met dat witte hoedje; wat is zij famous ter been; maar toch — wij zullen haar niet uit het oog verliezen, neen! — en hij stapte met zijn vriend gearmd de schoone sneller na. — Neen, ik moet weten waar zij woont. Bah! daar slaat zij de Breestraat in; pas op! dat zij ons ontsnapt; allons! allons! EDUARD! je bent zoo langzaam.

— Maar lieve hemel, zeide EDUARD, die tegen wil en dank medelraafde, wij stellen ons waarlijk belagchelijk aan; men zal ons opmerken, zoo stort gij ieder vooruit; wij zijn dadelijk aan de Breestraat, een weinig bedaardheid, mon cher!

De pas werd nu door de vrienden verkort, maar, toen zij nu aan den hoek der bedoelde straat waren gekomen — was de schoone met het witte hoedje verdwenen.

— Daar hebben wij het al, riep AUGUST teleurgesteld, — met dat pasminderen is de vogel ontsnapt. Dat komt er van als men zich zoo om de menschen geneert, maar dat verzeke ik je, vervolgde hij, zijn vriend schier toornig aanzijnde, dat ik niet zal rusten, voordat ik het kooitje ontdek heb, waar dat paradijsvogeltje verblijft houdt: doch je gezelschap, hoe dierbaar mij anders ook, kan ik daarbij missen, aangezien men à la recherche d'une beauté vlugger moet zijn dan mon cher EDUARD.

— Dank voor het compliment, zeide EDUARD; maar mij dunkt, dat het weinig pas geeft, om, zoo uit de kerk komende, een mooi meisje na te loopen. Wilt gij uw inspectietogt voortzetten, dan ga ik huiswaarts; wilt ge dien uitstellen, zoo ga met mij en drink de koffij bij mijne familie.

De anders vrij bedaarde, doch thans zoo voortvarende AUGUST, bleef een oogenblik besluiteloos; doch het gevoel

Laatst bijgewerkt: 19 december 2018

www.jacobcremer.nl